

ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

**A Budapesten, 1940. évi december hó 19-én
tartott rendes közgyűlés**

JEGYZŐKÖNYVE.

Ungarischer Landesforstverein.

VERHANDLUNGSBERICHT

**der am 19. Dezember 1940 in Budapest abgehaltenen
ordentlichen Generalversammlung.**

Société Nationale des Sylviculteurs.

PROCÈS-VERBAL

**de l'Assemblée ordinaire tenue à Budapest,
le 19 décembre 1940.**

Hungarian Forestry Association.

PROTOCOL

**of the General Meeting Held at Budapest
on 19th December 1940.**

Felelős kiadó: Dr. Mihályi Zoltán.

Stádium Sajtóvállalat Rt., Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Felelős: György Aladár igazgató.

JEGYZŐKÖNYV

az Országos Erdészeti Egyesületnek 1940. évi december hó 19-én, esütőtörökön, délelőtt 11 órai kezdettel Budapesten az egyesület székházában tartott rendes közgyűléséről.

Megjelentek: *Waldbott Kelemen* báró elnök, *Térfi Béla* és ifj. *Teleki József* gróf alelnökök, *Biró Zoltán* ügyvezető és *Mihályi Zoltán* dr. titkár; továbbá: *Aczél Sándor*, *Ajtai Sándor* dr., *Ajtay Jenő*, *Almássy István*, *Anschau Antal*, *Apáti László*, *Balás Emil*, *Baldóczy István*, vitéz *Balogh Elek*, *Barkóczy István*, *Barsi Nándor*, vitéz *Bárdossy László*, *Becker Róbert*, *Bernáth Kálmán*, *Beyer Jenő*, *Bogsch Árpád*, *Boroviczeny Aladár*, *Csajka Endre*, *Cseke Lajos*, *Csizmazia László*, *Csóka József*, *Czillinger János*, *Ebergényi Samu*, *Erőss Gyula*, vitéz *Festetics Kristóf* gróf, *Festetics Pál* gróf, *Fixek Jenő*, *Fodor Sándor*, *Fóris József*, *Földes Tibor*, *Földvály László* dr., *Földvály Miksa*, *Friedreich István*, *Gellért József*, *Geosits Gyula*, *Gyarmathy Mózes*, *Hajdu Gyula*, *Harmath Ernő*, *Hartay Henrik*, *Hegyi Imre*, *Hendrey József*, *Hepke Artur*, *Holdampf Gyula*, *Horváth Rezső*, *Ilyés Károly*, *Iványi Ferenc*, *Jellachich László*, *Jeszenszky Ferenc*, *Karsai Károly*, *Keglevich Gyula* gróf, *Keiner Rezső*, *Kertay Ede*, *Kertész István*, *Kocziha János*, *Kolossváry Andor*, *Komáromi László*, *Kovács Gábor*, *Krassay Ágoston*, *Lamm Antal* dr., *Láng Lajos*, *Láng László*, *Lengyel Sándor*, vitéz *Lukács Károly*, vitéz *Marsóy Ferenc*, *Maschek Tivadar*, *Mattyasovszky Emil*, *Mészáros Antal*, *Mikódy András*, *Modrovich Ferenc*, *Molesány Gábor*, *Nagy Mihály*, vitéz *Onczay László*, *Ormándy János* dr., *Ormós Zsigmond*, *Orosz Antal*, *Osterlamm Ernő*, *Osztrólczy Miklós* dr., *Palla Zoltán*, *Papp Szenté Andor*, *Szent-Ivány Géza* dr., *Szeremley Zoltán*, *Széka Vince*, resztély, *Pirity Árpád*, *Plentzner Frigyes*, *de Pottère Gerard*, ifj. *de Pottère Gerard*, *Quirin Leó* dr., vitéz *Rab János*, *Radó Gábor*, vitéz *Rábay Gyula*, *Rácz Géza*, *Récsey Antal*, *Riedl Gyula*, *Riedl László*, *Roth Flóris*, *Roth Gyula*, *Rott Ferenc*, *Sallai József*, *Sára Jenő*, *Schenkengyel László*, *Schmid Ernő*, *Sébor János*, *Soós Károly*, *Surjánzsky Kálmán*, *Nemes-tóthi Szabó Béla*, *Szabó Géza*, *Szedzerjei-Ostádl Jenő*, *Szeles István*, *Szente Andor*, *Szent-Ivány Géza* dr., *Szeremley Zoltán*, *Széka Vince*, *Szabédi és Árpástói Székely József*, *Sztankoványzky Tibor*, vitéz *Tamás József*, *Tárczy Pál*, *Tersztayzsky László*, *Thüringer János*, *Thoma Frigyes*, *Trauer Ervin* dr., vitéz *Tóth László*, *Tóth Bódog*, *Tuzson János* dr., vitéz *Ujváry Géza*, *Urbánfy Ignác*, *Vaitzik Emil*, *Vassányi Mihály*, *Váraday Sándor*, *Vető Gyula*, *Véssei Mihály*, *Véssey Ferenc*, *Vuk Gyula* és *Zsombory Ignác*.

Waldbott Kelemen báró, elnök: Tisztelt Közgyűlés! Üdvözlöm a megjelent urakat és az Országos Erdészeti Egyesületnek a mai napra kitűzött közgyűlését megnyitom.

Megállapítom, hogy a közgyűlés időpontját az alapszabályokban előírt módon és időben közhírré tettük és a közgyűlés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes. Távolmaradásukat kimentették:

Andrássy Sándor gróf, Bartha Dezső, Esterházy Mór gróf, Fekete Zoltán, Forgách Balázs gróf dr., Héjjas Kálmán, Ivanich, Ferenc, Károlyi Gyula gróf, Krippel Mór, vitéz Lámfalussy Sándor, Matusovits Péter, Rimler Pál, Takács Zsigmond és vitéz Walla Ferenc urak.

Az ülés jegyzőkönyvének a vezetésére *Mihály Zoltán dr. titkár* urat, annak hitelesítésére pedig *Ajtay Jenő* és *Schenkengel László* igazgatóválasztmányi tag urakat kérem fel.

Tisztelettel bejelentem továbbá a következő képviselőket:

A M. Kir. Földművelésügyi Miniszter Úr Önagyméltóságát: *Molcsányi Gábor min. tanácsos úr Öméltósága;*

a M. Kir. Vallás- és Közoktatásügyi Miniszter Úr Önagyméltóságát: *Schenkengel László kir. közalapítv. igazgató úr Öméltósága;*

a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó és Erdőmérnöki Karát: *Modrovich Ferenc egyetemi ny. r. tanár úr Öméltósága;*

a Magyar Mérnök és Építész-Egyletet: *Schulek János igazgató úr Öméltósága;*

a Budapesti Mérnöki Kamarát: *Thoma Frigyes főtitkár úr Öméltósága;*

az Országos Természetvédelmi Tanácsot: *Földvály Miksa ny. min. tanácsos, ügyvezető alelnök úr Öméltósága;*

az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületet: *Quirin Leó dr. bányaiügyi főtanácsos, országgyűlési képviselő, elnök úr Öméltósága és Róth Flóris bányaiügyi főtanácsos, tiszteleti elnök úr Öméltósága;*

a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületét: *Ormándy János dr. ny. mezőgazd. kamarai igazgató úr és Stolp Ödön ny. gazd. akad. igazgató úr Öméltóságáék;*

a Hubertus Országos Magyar Vadászati Védegyletet: *Festetics Pál gróf elnök úr Öméltósága és Friedrich István titkár úr;*

a Magyar Vadászok Országos Szövetségét: *Szent-Ivány Géza dr. ügyvezető igazgató úr;*

a Nemzeti Vadászati Védegyletet: *Borovicsényi Aladár úr Öméltósága;*

a Déli-dunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesületet: *Mailáth György gróf elnök úr Öméltósága;*

a Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesületét: *vitéz Onczay László m. kir. gazd. főtanácsos, urad. közp. igazgató úr Öméltósága;*

a Felső-dunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesületet: *Véssei Mihály ny. min. tanácsos úr Öméltósága;*

Budapest székesfővárost: *Csizmázia László főerdőtanácsos úr;*

Pécs sz. kir. várost: *vitéz Rábay Gyula* erdőmester úr;

Sopron sz. kir. várost: *vitéz Tamás József* erdőmester úr;

Kecskemét thj. várost: *Kertay Ede* erdőmester úr;

Köszeg sz. kir. várost: *Mészáros Antal* erdőmester úr képviseli.

Valamennyiüket az egyesület nevében tisztelettel üdvözlöm és arra kérem őket, hogy az egyesületünk ügyei iránt tanúsított meleg érdeklődésért járó hálás köszönetünket megbízóinknak is tolmácsolni szíveskedjenek.

Tisztelt Közgyűlés! Ez év júliusában akartuk megtartani *Kassán* egyesületünk közgyűlését, mára csak azért is, mert hiszen az 1914-ben ott tervezett közgyűlésünket a világháború kitörése akadályozta meg.

Furcsa játéka a sorsnak, hogy a 26 év múlva Kassára kitűzött közgyűlést ugyancsak az időközben bekövetkezett rendkívüli események hiúsították meg.

Míg azonban az 1914. évi mozgósítás hosszú és véres küzdelmek után hazánk sajnálatos megsemmisítéséhez és a trianoni megaláztatáshoz vezetett, addig az 1940. évi katonai lépések már eddig is áldásos és örökké emlékeztető eredményeket hoztak nemzetünk számára.

A csonkaország keleti és Erdély északi részén újból jelentős területek kerültek vissza 1000 éves hazánkhoz, s közel másfél millió magyar testvérünk szabadult fel az idegen rabság alól.

Hála legyen érte a Magyarok Istenének és mindazoknak, akiknek a visszatérés előkészítésében részük volt.

Lehetetlen itt elsősorban mélységes hódolattal és hálával meg nem emlékeznünk országgyarapító *Kormányzó Urunk* Öfömméltóságáról, akinek 20 éves országlása a legnehezebb viszontagságokon keresztül vezérelte ide országunkat.

Az Ő bölcs előrelátása, mélységes hazaszeretete, férfias erélye teremteték meg 20 éven át ennek az örvendetes eredménynek az előfeltételeit és jelölték ki azt a helyes utat, amelyen haladva idáig eljuthattunk.

Szálljon forró hálánk a Mindenhatóhoz, hogy Ő nekünk adta, mindmáig megtartotta, és kérjük az Egek Urát, hogy áldásos életét az ország és az egész magyarság érdekében a leghosszabb ideig nyújtsa ki. *(Lelkes éljenzés!)*

Hálával és köszönettel kell megemlékeznünk *Kormányzó Urunk* hűség és odaadó munkatársairól és pedig elsősorban *Teleki Pál gróf* miniszterelnök és *Csáky István gróf* külügyminiszter Önagyméltóságairól, akik fáradhatatlan munkával és csodálatos hozzáértéssel készítették elő a magyarság útját az utolsó évek örvendetese eseményéhez. *(Éljenzés!)*

Tisztelettel kérem, méltóztassanak hozzájárulni, hogy mind a miniszterelnök, mind pedig a külügyminiszter urat közgyűlésünk alkalmából az egyesület nevében táviratilag üdvözölhessük. *(Helyeslés!)*

Nehéz rész jutott a munkából sorsdöntő napjainkban a magyar föld miniszterének, *vitész Teleki Mihály gróf* Önagyméltóságának is, *(Taps!)* akire népünk szebb jövőjének a felépítésében nagy és felelősségteljes feladat vár.

Javasolom a t. Közgyűlésnek, hogy Önagyméltóságát, mint a magyar erdőgazdaság legfőbb intézőjét és őszinte barátját közgyűlésünk táviratilag üdvözölje. *(Helyeslés!)*

Ha hozzá méltóztatnak járulni, úgy ezt határozatilag kimondom és intézkedni fogok a megfelelő szövegű üdvözlő távirat elküldése iránt.

*

Tisztelt Közgyűlés! A magyar erdőgazdaság számára az újabb területgyarapodás különösen sokat jelent.

Az ország eddigi erdőterülete a kb. 3,5 millió k. holdról a 6 millió k. hold fölé emelkedett, úgyhogy egész területének ma már több, mint 20%-át a magyar erdők adják.

Ez a jelentékeny terület-megnagyobbodás azonban egyúttal a munka és a feladatok rendkívüli megszorodását jelentik, nemcsak azokra nézve, akiknek hivatali minőségükből kifolyólag kötelességük a gazdaság ügyeinek az irányítása, de mindnyájunkra nézve is.

Hiszen még le sem csillapodtak a visszaszerzés felett érzett országos örömmámor hullámai, máris előtérbe tódultak a munka és a mindennapi élet kemény gondjai.

Igen természetes dolog, hogy teljesen új feladatok elé kerül maga az erdőgazdaság is.

Mert nemcsak a háborús, de az azután következő idők gazdasági életének is *egyik legfontosabb nyersanyaga a fa.*

Az a rendkívül jelentős szerep, amelyet az erdei termékek nemcsak a közfogyasztásban, de az ipari élet legkülönbözőbb vonatkozásaiban is

betöltenek, a háborús viszonyok következtében csak nyert fontosságában. Sőt a helyreállítások óriási mértékére való tekintettel a jövőben talán még fontosabb szerep vár a magyar erdőgazdaságra, mint napjainkban.

Magas a feladat kétszeresen nehéz.

A múlt év eseményei, a rendkívüli időjárás, a katonai helyzet által okozott termelési és szállítási nehézségek egyrészt amúgy is igen súlyos feladat elé állították az erdőgazdaságot, amelynek a termelt készleteit a rendkívüli idők szükségletei jelentékeny részben felemésztették. Másrészt súlyos feladatot és gondot jelent az a körülmény, hogy a visszatért területek erdőállományának nagy részét a több mint 20 éves megszállás igen erősen megviselte.

Nemcsak a birtoklási viszonyokban állottak elő óriási és csak nehezen helyesbítható eltolódások, de az idősebb állományokban igen sok helyütt folyt olyan mértékű használat, amit mindennek inkább lehet nevezni, mint a tartamosságra törekvő rendszeres gazdaságnak.

Óriási területeket osztottak ki legelők céljaira olyan helyeken, ahol az erdők kipusztítása és az állandó legeltetés meghonosítása úgyszólván egyet jelentene a területek teljes elkopárosodásával.

Pedig ezt ma annál inkább el kell kerülnünk, mert hiszen a közel-múlt eseményei a napnál fényesebben igazolták, milyen veszedelmet jelent az alföldi részekre az ezeken a vidékeken folytatott erdőpusztítás.

De még az egyébként erdőgazdaság céljaira meghagyott területeken is sokhelyütt öltött a rendszertelen használat olyan mértéket, hogy az itt szenvedett veszteségek pótlására évtizedek erőteljes munkájára lesz szükség.

A jelentékeny részben községek, közbirtokosságok és más hasonló testületek kezén lévő letarolt erdők felújítása, rendbehozatala, elsősorban a kormányzatra fog igen nehéz feladatokat róni, mert az ehhez szükséges anyagi eszközökkel a tulajdonosok jelentős része nem rendelkezik, sőt azt előteremteni sem tudja.

A megnövekedett terület mellett tehát nemcsak a jelen szükségleteinek az ellátása fog még mindig számottevő gondot okozni, de ezt a gondot s az ebből folyó munkát igen jelentékenyen fogja szaporítani a jövőből való gondoskodás kötelessége.

Olyan idők elé nézünk t. közgyűlés, amelyet csak *a legteljesebb egyetértéssel és megfeszített, vállvetett munkával* tudunk zavarok nélkül átélni.

Súlyos kötelességek teljesítése vár mindnyájunkra, amelynek ma minden egyebet háttérbe kell szorítania.

Ebből a kötelességből miránk ma elsősorban a jövő szükségleteiről való gondoskodás hárul és pedig annál nagyobb súllyal, mert hiszen a most visszatért területeknek, sőt Kárpátjának számottevő részén is, a megélhetés legjelentősebb, legfőbb forrása az erdőgazdaság.

Ákarmelyik szempontot nézem is t. közgyűlés, a legfontosabb feladatnak a *termelés folytonosságát*, sőt annak *lehető fokozását* kell tekintenem.

Ennek a szolgálatába kell állítanunk minden erőt és minden tényezőt, mert nemcsak a szükségletek zavartalan ellátása, de az ország nyugalmának a fenntartása szempontjából is ezt kell a legfontosabbnak tartanunk.

Bármilyen nagy súllyal essék is latba az árkérdés, vagy a megfelelő elosztás lehetősége, meg kell állapítanunk azt is, hogy *mindig az a legdrágább, ami nincs* és hogy a helyes elosztás ott okozza a legnagyobb gondokat, ahol a szükségletek ellátásához hiányzik a megfelelő készlet.

Minden törekvésünknek arra kell tehát irányulnia, hogy a termelés útjából elhárítva minden akadályt, lehetőleg bőségesen tudjuk előteremteni azokat a mennyiségeket, amelyek a szükségletek kielégítéséhez nélkülözhetetlenek.

Igen jól tudjuk mindnyájan, hogy az ilyen nehéz időket nem lehet erőteljesebb állami beavatkozás nélkül megoldani. Ennek a beavatkozásnak azonban a legelső célja csak a *termelés támogatása* lehet, mert ennek eredménye szabja meg nemcsak a szükségletek ellátásának a mértékét, hanem azt az irányt is, amelyben az egész jövő gazdálkodásnak fejlődnie kell.

És bízom abban t. Közgyűlés, hogy a magyar erdőgazdaság hivatott vezetői megtalálják azt az utat, amelyen ezt az igazán nehéz feladatot megfelelően és minden zökkenő nélkül meg tudjuk oldani.

Nekem meggyőződésem az, hogy a magyar erdőgazdaság minden egyes tényezője, birtokos és erdőtiszt, altiszt és munkás, tudásának és munkaerejének legjavát állítja ezeknek a céloknak a szolgálatába.

Én szentül hiszem, hogy ez az összefogó, egyértelmű akarás, ez az egy cél felé való törekvés meg fogja hozni a maga bőséges gyümölcsét és lehetővé teszi azt, hogy a magyar erdőgazdaságra háramló nehéz feladatokat minden nagyobb nehézség nélkül, hiánytalanul meg tudjuk oldani.

Ezzel a reménységgel nyitom meg mai közgyűlésünket. (*Hosszas taps és éljenzés.*)

Felkérem a Titkár urat, hogy jelentését előadni szíveskedjék.

*

Mihályi Zoltán dr. titkár: Tisztelt Közgyűlés! Ugy érzem, az első szó azokat illeti, akik örökre eltávoztak körünkől és nem örvendezhetnek velünk, amikor a szebb magyar jövő hajnalán keblünkre öleljük a 22 éves rabságból felszabadult magyar testvéreinket.

Apponyi Rezső gróf, *Dezső Zsigmond*, *Erős Rezső*, *Esterházy Ferenc* gróf, *Fás Géza*, *Fekete Béla*, *Fischl József*, *Kádn Károly*, *id. Mailáth József* gróf, *Nagyszalánczy Brunó*, *Ocsárd Károly*, *Prónay Dezső báró*, *Répásky István*, *Terray Gyula*, *Wilhelm Gyula* és *Zelenski Róbert* gróf kivétel nélkül évtizedeken át nagyrabecsült, munkás tagjai voltak egyesületünknek. Erdemeiket lapunk hasábjain és részben két rendkívüli közgyűlésünkön is méltattuk; tisztelettel kérem a közgyűlés hozzájárulását, hogy emléküket hálás kegyelettel jegyzőkönyvünkben is megörökíthessük. (*Helyeslés!*)

Tisztelt Közgyűlés! Komoly időben nézzünk komolyan szembe azokkal a kérdésekkel is, amelyek az egyesület belső életéből táruul élénk.

Ez annál is inkább kötelességünk, mert az egyesület 74 éves fennállása alatt nem egy súlyos megpróbáltatáson ment keresztül és munkaképessége, eredményei, mindig tagjai érdeklődésének és ragaszkodásának a függvénye volt.

Az a körülmény, hogy a tagok száma az utóbbi időben örvendatosan emelkedett, kedvező jelnek tekinthető. Örömmel jelentem be, hogy elértük a rég óhajtott ezres létszámot!

A változás a tavalyi 919 főnyi állapottal szemben a következő: elhalálozott 9 alapító és 7 rendes tagunk, kiléptek 13-an, törölnünk kellett a névsorból 5 tételt, úgyhogy az összes apadás 34 fő.

Ezzel szemben a gyarapodás 3 alapító és 189 rendes tag, vagyis a jelenlegi létszám 123 alapító, 958 rendes, összesen 1081 tag.

A most visszakerült részekben az erdőmérnökök toborzása folyamatban van és eddig is igen szép eredménnyel járt. Ezt azonban nem is csodálhatjuk, ha tudjuk, hogy a román uralom alatt erdőmérnöki gyakorla-

tot csak az folytathatott, aki tagja volt a román erdészeti egyesületnek. Hazatért kartársaink tehát önként értetődőnek tekintik a velünk való közösség vállalását.

A trianoni határokon belül viszont, sajnos, elég jelentős azoknak az erdőmérnököknek és erdőbirtokosoknak a száma, akik még mindig távolmaradtak egyesületünkől.

Pedig úgy érzem, t. Közgyűlés, hogy a mai sorsdöntő időben, amikor hiánytalan összefogásra van szükség, a közös erő kifejtés kötelessége alól nem vonhatja ki magát senki, aki részese kíván lenni szakunk haladásának.

Legyen szabad ezért figyelmeztetnem kedves tagtársainkat alapszabályaink 10. szakaszának 18. pontjára, amely szószerint a következőket mondja: „A hazai erdőgazdaság ügyének a társulati kötelék útján való hathatós előmozdítása végett az egyesület minden tagja erkölcsi kötelességének ismeri tagsági ideje alatt az egyesület számára legalább egy új tagot megnyerni.”

Tisztelettel kérem tehát elsősorban az erdőbirtokos urakat, hívják fel birtokostársaik figyelmét arra a szívós és talán nem egészen eredménytelen munkára, amelyet egyesületünk régebben az erdőgazdaság jövedelmezőségének a megmentése, újabban pedig állandósítása, sőt fokozása érdekében folytat és hassanak oda, hogy ne legyen egyetlen erdőbirtokos sem az országban, aki küzdelmünket tagság vállalásával ne támogatná.

A visszakerült keletmagyarországi és erdélyi részekben kevés a magánbirtok, de annál több — csakúgy, mint Kárpátalján — a közbirtokosság.

A világháború előtt állandóan közel 100 közbirtokosság volt tagja egyesületünknek, ma pedig még egyetlen egy sincs körünkben. Megismétlem tehát az „Erdészeti Lapok” novemberi füzetében az *erdőigazgató és erdőfelügyelő urakhoz* intézett kérelmünket: *tekintsék egy kicsit szívük ügyének az egyesület boldogulását és szerezzék meg számunkra a közbirtokosságok támogatását is.* Hiszen a csekély tagdíj fejében azok nemcsak lapunkat kapják ellenértékül, hanem minden időben díjtalan szaktanácsal is szívesen állunk rendelkezésükre.

Tisztelt Közgyűlés! Egyesületünk élénk közgazdasági tevékenységéről, amely elsősorban a magyar erdők teljesítőképségének a biztosítására irányult, az igazgató-választmány üléseit és a kormányhoz intézett felterjesztéseket ismertető közleményeink időrendben és részletesen beszámoltak, a közeljövő célkitűzéseit pedig az elnöki megnyitó vázolta.

Engedjék meg, hogy most főleg munkánk csendesebb részéről adjak egy kis tájékoztatást.

Az erdészet fejlesztésének kétségtelenül a szakirodalom ápolása az egyik leghatásosabb eszköze, amelynek komolyságát alapszabályaink 2. szakasza is hangsúlyozottan kiemeli. Ezért kell törekednünk minden időben és minden nehézségen keresztül arra, hogy ennek a feladatnak minél teljesebb mértékben megfelelhessünk.

Tavalyi közgyűlésünkön az íráskedv erős fellendüléséről számoltam be és igazán nem gondoltam, hogy rövid két hónap múlva már „vis maior” teszi majdnem lehetetlenné lapunk kötelességteljesítését.

A múlt év szeptember hó 2-án megjelent 8310. sz. kormányintézkedés az időszaki lapok terjedelmét 50%-kal csökkentette és így jelenleg havonta alig 50 oldalt adhatunk olvasóinknak. Ebből a kevésből is egyre többet vesznek el a gazdasági élet mai bizonytalanságával növekvő számban megjelenő rendeletek, a hivatalos faárverési és pályázati hirdetmények, amelyek elől a köz érdekében nem zárkozhattunk el.

Annak a kérdésünknek a teljesítésére, hogy az egyetlen magyar gyakorlati irányú erdészeti folyóirat egy-két ívnyi többletben részesülhessen,

az említett rendelet, sajnos, nem adhat módot. A földművelésügyi miniszter úr személyes közbenjárására azonban a miniszterelnök úr kilátásba helyezte, hogy a nagyobb alakban, vagy havonta kétszer való megjelenítésre irányuló kérelmünket hajlandó lenne kedvezően elintézni.

Az előbbi megoldás ellen a hagyomány tisztelete szól, az utóbbi jelentős munka- és költségföbbletet kíván. A szerkesztő érzi a felelősség súlyát, amire a szakirodalom szolgálata kötelezi és elvben, készséggel vállalta a kétszeri megjelenítés köötöttségét is, de a lehetőséggel — megfelelő anyagi fedezet híján — egyelőre nem élhetünk.

Havi két füzet ugyanis — hozzávetőleges számítás szerint — nem 100, hanem mintegy 130%-kal növelné a lap előállítási költségeit, pedig a papír egyre emelkedő ára következtében — még a mostani csökkentett terjedelem mellett is — ritkán van 800 pengő alatt a számlánk.

Ne méltóztassanak tehát szemrehányással illetni bennünket, hogy addig, amíg anyagi helyzetünk valamennyire meg nem szilárdul, itt is takarékoskodunk. Átmenetileg úgy segítünk magunkon, hogy apróbb betűfajttával szedetjük ki a kéziratok szövegét, abban a reményben, hogy kiegyensúlyozottabb gazdasági viszonyok már a közeljövőben visszaadják számunkra is a havi 100 oldalt.

Vitéz Teleki Mihály gróf földművelésügyi miniszter úr Önagyméltóságának mindenestre mélységes hálával köszönjük meg, hogy folyóiratunk sorsát annyi megértéssel és jóindulattal vette a kezébe.

A háború miatt külföldi összeköttetéseink egy része — sajnos — megszakadt. Franciaországból, a balti és skandináv államokból, Angliából és Lengyelországból már nem hoz semmit a posta, de nyolc állammal még fenntartjuk a csereviszonyt.

Igen örömdetes, hogy a magyar szakirodalom termékei egyre szélesebb körben válnak ismertekké. A német folyóiratok közül a „*Forstliche Rundschau*“, a „*Zeitschrift für Weltforstwirtschaft*“ és az újonnan megindult „*Intersilva*“ adnak szakunk szellemi terméséről állandóan és bő tájékoztatót, de számontart bennünket az Egyesült Államok földművelésügyi minisztériumának igen elterjedt könyvatos tudósítója is.

A földművelésügyi miniszter úr Önagyméltóságát illeti a hálánk elsősorban azért is, hogy 20 évi vajadás után rövidesen napvilágot láthat nehezen nélkülözött Zsebnaptárunk, amelyet 700 oldalnyi terjedelemben és teljesen korszerű tartalommal, a gyakorlat megbízható, minden napi segítségének szántunk.

Az anyag összeállítását — amint tudni méltóztatnak — a Műgyetem erdőmérnöki osztályának a tanárai voltak szívesek vállalni, de erősen megszorított munkájuk miatt eddig csak részben tudták kézírataikat rendelkezésünkre bocsátani. A címtár összeállításánál is meg kell várunk az esedékes államerészeti kinevezéseket és előléptetéseket, mert kétségtelen, hogy kartársaink elhelyezkedésében nagyobb változások várhatók.

Öszintén bevallom, hogy nem is akarjuk semilyen vonatkozásban elsietni a munkát. A hiánytalanság érdekében, azt hiszem, 21 évi kényszerű szünetelés után további 5–6 hónapi késedelmet bizonyára meg méltóztatnak bocsátani.

A folyóiratok korlátozása kényszerített bennünket arra is, hogy néhány nagyobb terjedelmű, időszerű munkát, mint külön kiadványt jelentessünk meg.

Újévre küldtük szét *Krippel Móric* professzor úr tiszteletbeli tagunknak „Adatok a helyes erdőszeti magyar szaknyelvhez“ című, nagy gonddal összeállított és igazán hézagpótló tanulmányát, amely mindenfelé osztatlan elismerést aratott.

Rajtunk áll, hogy következetes eréllyel érvényt is szerezzünk szaknyelvünk tisztaságának. Ehhez — állítom — nincs szükség hosszas elmélyedésre, csak egy kis figyelemre, önfigyelemre és persze igaz magyar szívre.

Májusban jelent meg ugyancsak egyesületünk kiadásában *Szántó István* kartársunknak „Erdőtenyészet, éghajlat és lecsapolás a Kárpátok medencéjében” című kötete, amelynek anyagi alapjait *Esterházy Pál herceg* úr *Öfömlétsága bőkezűsége* teremtette meg.

Hiszem, hogy ezt az igen komoly dolgozatot kartársaink fokozott érdeklődéssel fogják forgatni. Nemcsak azért, mert hivatásos meteorológus is nagy elismeréssel nyilatkozott róla — bírálatát lapunk júliusi száma hozta, — hanem elsősorban azért, mert a tudományt szolgáló gyakorlati erdőmérnök munkájának figyelemreméltó példája, erdészeti irodalmunknak jelentős nyeresége, amely mindennapi ténykedésünkhöz is számos kiegészítő adattal járul hozzá.

Karsai Károlynak Kassa város háborúelőtti erdőgazdálkodásáról írt ismertetőjét a Kassán tervezett közgyűlésre való tekintettel adtuk ki külön füzetben és abban a reményben, hogy annyi megértéssel találkozunk, mint amennyit a benne található írtelmek bősége megérdemel.

Aki végiglapozza, lépten-nyomon a gazdag és céltudatos mult bátor vezetésével találkozunk benne, erélyes és gyors intézkedésekkel, amelyek mindig az adott helyzethez igazodtak és fényes pénzügyi eredményekkel kamatoztak.

Ma, amikor a magyar erdőmérnök életszínvonala annyira mélyen alatta marad más foglalkozási ágakénak, kétszeresen jelentős számunkra a tanulság, hogy *a megelégedett tisztviselő a leghasznosabb befektetés és az üzem zavartalanságának a legfőbb biztosítója.*

*

Az írott betűn felül az élő szó erejével is szolgálni kívánjuk szakunk fejlődését és ezért illeti hálás köszönet mindazokat, akik közgyűléseink és összejöveteleink alkalmával tudásuk, tapasztalataik javát a közösség rendelkezésére bocsátják.

Az augusztus elejére Sopronban tervezett II. Erdőmérnök Továbbképző Tanfolyamot — a rendkívüli körülményekre való tekintettel — el kellett halasztanunk. Anyaga teljesen készen áll, az előadásokat önként jelentkezők vállalták, a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztálya pedig a legnagyobb megértéssel és áldozatkészséggel sietett vállalkozásunk támogatására.

Ma már minden magyar erdőmérnök tudja, hogy az országépítés őt is *fokozott erőfeszítésre* kötelezi, s hogy ennek csak úgy tud megfelelni, ha felkészültségét a tudomány és gyakorlat újabb eredményeivel egyre erősíti.

Mihelyt lehetővé válik, haladéktalanul sor kerül a tanfolyam megtartására, helyét és idejét lapunk fogja tudatni az érdeklődőkkel.

Felvidéki, kárpátaljai és erdélyi kartársainkat, akik maguk is égető szükségét érzik annak, hogy teljesen egybeforranak velünk, nagy örömmel és változatlan selmeci barátsággal várjuk a tanfolyamra, amely a magyar erdőmérnök sokoldalúságáról ad majd újabb bizonyítékot.

Különös örömünkre szolgál, hogy a tudományos, műszaki és gyakorlati gazdasági kérdések mellé a vadászatant is felsorakoztathatjuk. *Ezzel* is hangsúlyozni kívánjuk, hogy *a vadászat szervesen hozzátartozik az erdőmérnök munkaköréhez*, hogy komoly eredmények állanak mögöttük és a nagyvadtenyésztésben vezető szerep illet meg bennünket.

Örömmel hivatkozunk itt arra a megértésre, amellyel ebben a kérdésben az új vadászati törvényt előkészítő tárgyalások során a három országos jellegű vadászati érdekképviselő részéről találkoztunk.

A Nemzeti Vadászati Védegylet javaslata, amelyet a nyáron nyújtott be a földművelésügyi miniszter úrhoz, teljesen az egyesület elgondolásával közös nyomon halad és sokhelyütt változatlanul átvette a szövegezésünket is.

A bizalomért cserébe bizalom jár és ezért merjük remélni, hogy az erőt növelő közérdekű összefogásnak itt is megtaláltuk a helyes útját.

Megelégedéssel látjuk, hogy fiatal kartársaink is egyre behatódóbban foglalkoznak a vadászat minden részletkérdésével.

Lapunk vadászati rovatvezetőjének, *Szedzerjei Ákosnak* a nevével egyre sűrűbben találkozunk más folyóiratokban és munkákban is. Komolyan és lelkesedéssel műveli — hivatalos teendőin felül — a vadászat időszaki tudományos és gyakorlati kérdéseit, szakunk megbecsülésének az útját egyengetjük tehát, ha törekvéseit mindenféleképpen támogatjuk.

Tisztelt Közgyűlés! Pályánk kettős: műszaki és gazdasági jellege megkívánja, hogy szoros kapcsolatot tartsunk fenn azokkal az érdekképviselőkkel, amelyeknek a munkája többé-kevésbé érinti az erdőgazdaság feladatkörét.

Ennek a felismerése vezetett el ahhoz, hogy a legrégibb magyar műszaki testület, a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet kebelében végre megalakult az erdőmérnöki szakosztály is és még a tavasz folyamán megkezdte működését *Molcsány Gábor* miniszteri tanácsos úr ömöltósága magas színvonalú előadásával.

Nem tagadjuk, hogy a műszaki körökkel való összeköttetés és további tagságok vállalása bizonyos anyagi áldozatot is jelent. De kétségtelen, hogy ezt az áldozatot vállalnunk kell, ha a magyar mérnöktársadalomban meg akarjuk tartani azt a helyet, amelyet évtizedek hosszú harcra után sikerült csak elérnünk.

Mint érdekességet, meg kell említenem, hogy álláspontunkat első sorban vidéki kartársaink ismerték el helyesnek és tették magukévá a Magyar Mérnök- és Építész-Egyletbe való belépéssel. Tehát azok, akiknek az Egylet szép otthonában található kellemességekből: a könyvtár, olvasóterem használatából és a társas összejövetelekből — éppen vidéki elszigeteltségüknél fogva — a legkevesebb juthat. Áldozatkészségük, a közös érdekért való kiállásuk szolgáljon intő példánul!

Úgy vélem, az az évi 6.— P többlet, amit a kettős tagság vállalása jelent, sokszorosan megtérül annak a lehetőségében, hogy szavunkat hallathatjuk mindenütt, ahol általános érvényű mérnöki kérdésekről van szó és alkalmunk nyílik bebizonyítani azt is, újra meg újra, hogy a magyar erdőmérnök műszaki vonatkozásban is hivatása magaslatán áll.

Ne méltóztatnék könnyelmű tréfának venni, amikor ezek után azt mondom, hogy magánszolgálatban álló kartársaink a saját érdekükben eszeleksenek, ha felveszik az összeköttetést a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületével is, amelynek nagyrabecsült képviselőit ma körünkben tisztelhetjük.

Az Országos Mezőgazdasági Biztosító Intézet felállítása új helyzetet teremtett a magánerdőtisztek nyugellátásában. A Magyar Gazdatisztek Országos Egyesülete — amelynek a törvény kiharcolásában oroszlánrésze volt — mindenkor a legnagyobb előzékenységgel áll biztosítási kérdésekben is tagjai rendelkezésére és hathatós segítségéért már eddig is sok kartársunk hálás.

A nyugellátás ügyében kétségtelenül még sok jogos kívánság vár teljesülésre, de bizonyosra vesszük, hogy azt a mozgékony és erős testületet, amely ma már 3000 tagot számlál, súlya és vezetőinek önfeláldozó, szívós munkája, rövid időn belül a szükséges módosítások megnyugtató eredményéhez is eljuttatja. Ebben a harcban a legmессzebbmenően számíthat egyesületünk támogatására is.

De nemcsak ezért tartjuk fontosnak, hogy a gazdatisztek érdek-képviselőivel minél bensőségesebb legyen az érintkezésünk.

Jól tudjuk, hogy a gyakorlatban mennyi ellentét áll fenn még mindig az erdészet és mezőgazdaság között és mennyi kellemetlen surlódásnak, szolgálati nehézségnek, sőt gazdasági eredménytelenségnek az oka az erdészek és gazdászok szembenállása.

Pedig ezt a megnevezést ma nem lehet egyszerűen egyéni kérdésnek minősíteni!

Ma, amikor minden törekvésünk a magyar föld teljesítőképességének a fokozására kell, hogy irányuljon, *halálos bűn* minden olyan ellentét, — akár személyi, akár tárgyi, akár szolgálati természetű, — amely a zavartalan termelés hazafias köteleességteljesítésében békétlenséget szít, munkát bénít és értékes energiákat emész fel.

Úgy érzem, t. Közgyűlés, hogy ezt a régi, de könnyelműen félvállról vett bajt sem lehet orvosolni addig, amíg bátor kézzel a gyökerehez nem nyúlunk.

Mezőgazdaságunk területi túlsúlya Kárpátalja és Erdély visszaférésével csökkent ugyan, de a magánuradalmak legfőbb vezetése — kevés kivétellel — ma is mindenütt gazdatisztek kezében van.

Nem ezen akarunk mi változtatni! A magyar erdőmérnök sohasem kívánt a mezőgazdasági üzemek irányítója lenni! De teljes joggal követheti, hogy a mezőgazdaságtól termelési időben, műszaki feladatokban és pénzügyi vonatkozásokban is élesen elkülönülő erdészet a munkája eredményességéhez megkívánt önállóság intézményes biztosítékait hiánytalanul megkaphassa. (*Helyestés!*)

Ennek kívánok magam is a szószólója lenni a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületében, amely igazgató-választmányi tagsággal tisztelt meg és adott esetek megtárgyalásán keresztül talán eljutunk az annyira kívánatos harmóniához.

Mi nemcsak békében, de *baráti együttműködésben* kívánunk élni gazdatiszt-társainkkal és ezért azt kérjük tőlük, ismerjék meg az erdősz súlyos felelősséggel terhelt munkáját, mert hisszük, hogy a megismerés elvezeti őket a megértéshez és a megbecsüléshez.

*

A megértés és segíteni akarás őszinte szándéka vezérel bennünket is, amikor hűséges munkatársainknak, az *erdészeti altiszteknek* az ügyét magunkévá tesszük. Nehéz helyzetüket jól ismerjük és minden erőnkkel azon vagyunk, hogy különösen megélhetési és szociális viszonyaikban mielőbb jelentős javulás következék be.

A cseleedsorból való kiemelésük érdekében az egyesület ismételtlen fordult kellően megokolt felterjesztéssel a kormányhoz, mert meggyőződésünk, hogy a munkáját hivatásnak érző, lelkes és minden tekintetben megbízható segédzemélyzet odaadására a magyar erdőknek a jövőben fokozott szükségük lesz.

A földművelésügyi miniszter úrhoz nemrégben benyújtott emlékirattal legutóbbi választmányi ülésünk foglalkozott. A gazdasági nehézségekre való tekintettel a kívánságok egyikének-másikának a teljesülése ezidőszert talán még nehézségekbe ütközik, de a szaktudás gyarapítására, az érdemes munka elismertetésére és a törhetetlen nemzeti szellem

érvényesítésére irányuló törekvésben a magyar alerdészek érdekképvisellete mindig maga mögött tudhatja egyesületünket.

Mi erdőmérnökök is büszkén valljuk magunkat az erdő katonáinak és ezért sajnáljuk, hogy ezt külsőleg még mindig nem hangsúlyozhatjuk úgy, amint szívünk szerint tenni szeretnők. A tervbe vett *egyenruhára* gondolok, amely a debreceni közgyűlés döntése alapján már olyan közel állt a megvalósításhoz.

A háborús veszély ebben a kérdésben is türelmet parancsol, de az elodázás egyáltalában nem jelent lemondást és mihelyt a gazdasági helyzet lehetővé teszi, érvényt szerzünk a közgyűlés határozatának.

Ne méltóztassék azonban azt gondolni, hogy a magyar erdőmérnöki kar érdekeit csak az egyenruha kérdésében tartjuk napirenden.

Nehéz helyzetünket a kormányhoz intézett felterjesztések sorozata tárta fel több ízben a legilletékesebb tényezők előtt és az országgyűlés színe előtt is igen komoly figyelemztetések hangzottak el. *Hendrey József* képviselő kartársunk a képviselőházat, *Bíró Zoltán* Öméltósága pedig a felsőházat tájékoztatta több ízben is a magyar erdőmérnöki kar jogos panaszairól, amelyek sürgős orvoslást kívánnak.

Jól méltóztatnak tudni azonban, hogy az anyagiakat illetően a végső szó a pénzügyminiszter úré és így igazán nagy eredményeknek kell elkönyvelnünk, hogy erdészeti főosztályunk mégis kiharcolta az államerdészeti állások nagymértékű szaporítását és részben az arányosítást is.

Úgy érezzük, a jeget már sikerült megtörni és bizalommal nézhetünk a jövőbe. Hiszen a felelős tényezőknek be kell látniok, hogy milliókra menő nemzeti értékek lelkiismeretes, tisztakezü gondozóit — akiknek legtöbbje még a kulturális élet kényelmeiről is lemond — nem sújthatják örök időkre szólan az anyagi és társadalmi megrövidítés igaztalan terhével. *(Helyeslés!)*

Harcunk legnehezebb része kétségtelenül a jogásztársadalommal való egyenrangusítás kiküzdése. Ebben a kérdésben egy úton haladunk az összes mérnöki szakokkal és így ez a törekvésünk sem látszik reménytelennek.

*

Befejezésül méltóztassanak megengedni, hogy arról is megemlékezzem, amivel az egyesület — sokak véleménye szerint — még mindig adósa a tagjainak.

Milyen szívesen mondanám, hogy saját falaink között is megadhatjuk mindazt, ami az egyesületi életet meghittebbé, melegebbé teszi. Ilyen lenne legalább egy olyan otthonnak a létesítése, mint amilyen a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet büszkélkedhetik.

Nem akarok itt az unos-untalan hangoztatott anyagi nehézségekre visszatérni, amelyek a szép terv megvalósításának az akadályai. De akik még a boldog békeévekből emlékeznek az egyesület fénykorára, amikor 1,300.000 aranykorona készpénz-vagyonából, az alapítványok és jövedelmek bőségéből mindenre tellett, azok tudják, hogy klubélet az egyesületben akkor sem volt. Hogy miért, ma bajos volna megállapítani! De bizonyára másként lenne ma sok minden, ha a háború előtt megvetették volna ennek a hiányként érzett intézménynek az alapjait.

Mert kétségtelen, hogy nincs még egy szakma, amelynek a tagjait földrajzi távolság, szolgálati megkötöttség úgy elválasztaná egymástól, mint bennünket. Az összekötő kapcsolatot közöttünk a szaklapon kívül jóformán egyedül az egyesület és a közgyűlések képviselik.

Már ezért is szeretnénk mindent elkövetni, hogy tagjaink szívesen jöjjenek hozzánk, *nálunk* adjanak egymásnak baráti találkozót és ne csak tagdíjfizető kötelezettségnek érezzék a közösséget velünk.

Kijelentem, komolyan foglalkozunk a gondolattal, hogy legalább 2–3 vendégszobát rendezzünk be székházunkban vidéki tagjaink részére, mert tudjuk, számukra milyen könnyítést, nekünk pedig mennyivel több érdeklődést jelentene már ez is. Addig azonban, amíg a beruházási hozzájárulásból, az óvóhely építéséből reánk háruló terhek a túlságosan is putinás hivatalos helyiségek tatarozását sem engedik meg, a szép terv megvalósítására — sajnos — közelebbi időpontot nem mondhatok.

Az óvóhely építést pl. 5000 P-vel vettük fel nyáron a szakszerű tervek alapján a költségvetésbe. Azóta megdrágult az építőanyag, szigorúbbak lettek a hatósági előírások, úgyhogy már most is 7000 P körül tartunk. Amikor a főváros esekély 900 P-t kér egyetlen gázvezeték használaton kívül helyezéséért, bizony nehéz a magunk kényelmére gondolni!

Öreg székházunkon is állandóan akad valami tataroznivaló. Ez évben a torony 52 év viharát becsülettel kiállt önlemezborítását kellett palafedéssel felcserélni, ami — a tetőablakok és ereszesatornák bádogosmunkájával együtt — további 200 P rendkívüli kiadást jelentett. Azt hittük, várhatunk a munkával még egy-két évig, de a hosszantartó esőzés sürgős elhatározásra kényszerített.

Ilyen váratlan kiadások miatt marad el évről-évre a hivatali helyiségek rendbehozása is. Pedig nem egyszer hallunk rosszaló megjegyzéseket, hogy tekintélyi okokból is mielőbb pótolnunk kellene az elmulasztottakat.

Úgy véljük azonban, hogy a jövedelmet szolgáltató magánlakások karbahozzátala mégis előbbrevaló és boesássák meg igen tisztelt tagtársaink nekünk, ha nem nyújtóznak tovább, mint amíg a takarónk ér.

Valamikor, az egyesület megalakulása idején, nagylelkű mecénások jelentős összegeket, sőt földbirtokot is adományoztak az egyesületnek, hogy külsőségekben is méltóan képviselhesse a magyar erdőgazdaságot. Ma azonban a vagyont és a jövedelmet a terhek tucatja tizedeli és így régi anyagi bőségünk visszaszerzésére a közeljövőben aligha számíthatunk.

Nagymértékű segítséget jelentene számunkra, ha tagjaink létszáma legalább 1500-ra emelkedne, mert ebben az esetben a lapkiadásból is tisztán megmaradna néhány ezer pengőnk. A nagymagyarországi keretekhez viszonyítva — amikor 2200 tagunk volt — az 1500-as létszám egyáltalában nem elérhetetlen, sőt bizonyosra veszem, ha a jelenlegi országhatárokon belül minden erdőbirtokos és minden erdőmérnök köteletségének tartaná a tagság vállalását, másfélezernél is többen lennénk.

Mély hálával kell itt ismét *ritéz Teleki Mihály gróf* földművelésügyi miniszter urunk nevét megemlítenem, akinek állandó és hathatós anyagi támogatása nélkül az előbb említett, váratlanul ráánkzakadt terhek nemcsak munkánk zavartalanságát, hanem egyesületünk fennmaradását is komoly válságba sodorták volna.

Önagyméltósága ebben az évben már 15.000 pengőt juttatott egyesületünknek (*Eljenzés!*) és ezzel megmentette költségvetésünk egyensúlyát.

Úgy érzem, az egész magyar erdőgazdaság nevében beszélek, amikor szívből jövő tiszteletbeljes köszönetünk tolmácsolását kérem Önagyméltósága részére az államerdőszet itt jelen lévő mélyen tisztelt vezetőjétől. (*Hosszantartó taps.*)

Az a megértés és őszinte baráti jóindulat, amellyel *Molcsány Gábor* Öméltósága minden kérésünket, panaszunkat és javaslatunkat a magáévé teszi, a mi erős bizodalmunk alapja abban a tekintetben, hogy a mostani válságos idők sem vesznek erőt rajtunk, és országunk meg-

nagyobbodásával, erdőségeink gyarapodásával együtt egyesületünk életében is új és boldogabb korszak kezdődik. (*Taps.*)

*

Az új világrendről, amely eljövendő, egyre több szó esik mindenfelé és ezért természetesen kell venniünk, hogy politikai, gazdasági és szociális értelmezése után érdekképviselési vonatkozásaiban is mind gyakrabban hallunk róla.

Sajnos, inkább csak a fehér asztalnál, baráti körben, egy-két könnyen odavetett tréfás, vagy bíráló megjegyzés formájában.

Farkas Jenő tagtársunknak a lapunk júliusi számában megjelent cikke eddig az egyetlen véleménynyilvánítás, amely — nagy körvonalakban — bizonyos reformok szükségét hangoztatja.

Az volt a meggyőződése, hogy az első kiállásra megindul a hozzászólások áradata és a vitából leszűrhetjük majd a szükséges következtetéseket.

Hogy nem így történt, s *Biró Zoltán*on kívül senkinek sem volt mondanivalója, talán csak részben magyarázható az érdeklődés lanyhaságával. Én inkább azt hiszem, a körülöttünk tomboló vihar, a külpolitikai események szédítő egymásutánja, s a magyar sors új fejezete fordították el szemünket saját apró gondjainkról; nincs kellő visszhangjuk, amikor a történelem beszél.

Azóta hallottam olyan megjegyzést is, hogy *Farkas Jenő* javaslatai már nem időszerűek — a reformnak könnyörtelennek kell lennie, a mult „csökevényeiből” semminek sem szabad megmaradnia...

Kijelentem, hogy minden határozott formába öntött és szabályszerűen benyújtott javaslatot a legteljesebb komolysággal veszünk tárgyalás alá, de elvárjuk, hogy az valóban kellő biztosítékot szolgáltatson a jobb jövőre vonatkozólag, vagyis kézzelfoghatóan *többet* adjon annál, ami volt és van.

Érdemben tehát — amíg valamilyen tervezet nem fekszik előttünk — a reformról még nem nyilatkozhatom.

De hangot kell adnom annak a legbensőbb meggyőződésnek, hogy egyesületünk multja, az erdőgazdaság konzervatív szelleme bennünket megfontolásra, egymás irányában türelemre és megértésre kötelez.

Az egyesületi élet célja a magyar erdőgazdaság egyetemének az előbbbrevitele és kétségtelen, hogy ezt csak vállvetett munkával az erdőbirtokosság, az állami igazgatás és a magánerdőtisztviselti kar közös erőfeszítése alapján érhetjük el.

Ne feledjük, hogy a jelenlegi szervezet — különálló csoportokra való tagoltság nélkül is — komoly sikereket ért el a multban és az ország egyik legmegbecsültebb közgazdasági tényezőjévé emelte az Országos Erdészeti Egyesületet.

Igaz, hogy a szentistváni határok biztos ölelésében, az anyagi bőség is sok tekintetben elvette az ellentétek életét.

De kérdelem, hogy amikor a töröknél — tatárnál is végzetesebb veszedelemből csak éppen hogy lábadozni kezdünk, amikor úgy is olyan kevesen vagyunk, hogy az apagyilkosnak is meg kellene bocsátani — kérdelem, — cölszerű-e, helyese-e most nagyobb szabású változtatásokat, villámintézkedéseket kívánni, olyanokat, amelyeknek a hatását előbb le sem merhettük, következményeiket kellőképpen számba sem vehettük!

Jól tudom, hogy ezzel a maradiság, az egyhelyben való topogás vádját veszem magamra. Mégis merem állítani, hogy nem vétünk a haza üdvé és a magyar erdőgazdaság ellen, ha nyugodtabb napokra tesszük el azoknak a kérdéseknek a letárgyalását, amelyekhez békességre, szenvedélyektől mentes légkörre és az összes érdekeltek meghallgatásának a lehetőségére van szükség.

Bizalommal kérem tehát erdőmérnök-kartársaimat, legyenek türelemmel azzal az egyesülettel szemben, amelyet 7 évtizedes múltja, közgazdasági ténykedése és nem utolsósorban elnökének a nemzetközi erdőgazdaság vezetésében betöltött szerepe alapján a külföldön is egyre jobban ismernek és méltányolnak.

Vegyük fontolóra, hogy a miniszterelnök úr már bejelentette a hivatásrendi szervezetek kiépítésére vonatkozó szándékát és ezzel talán olyan fordulóponthoz értünk, amely intézményesen véget vet minden további vitának. A munkaadóknak és a munkavállalóknak külön érdek-képviselői testületekbe való tömörítése valószínűleg Egyesületünk feladatkörét is meg fogja változtatni, ha ugyan végleges felszámolásra nem kényszerít bennünket, amit bizonyára igen sokan sajnálnánk.

Ezzel azonban korántsem azt akartam mondani, várjunk megadással, amíg rólunk nélkülünk határoznak. Sőt állítom, hogy sorsunk további kialakulásában *magunknak* kell a legtöbb részt kérnünk és a kétségtelenül kemény harcra kellően fel kell készülnünk, meg kell erősödnünk. Ehhez azonban csak a legteljesebb összefogás és szakunk önzetlen, lelkes szolgálata vezethet el bennünket.

Készüljünk fel a nagy reformra, de elsősorban *lélekből*. Hallgassuk meg készséggel a panaszokat, keressük odaadással az orvosságot, de cselekedjünk építő keresztény szellemben: ne vessük el — pusztán a reform kedvéért — ami jó, és ne öntsük ki a mosdóvízzel a gyereket is.

Ne azt kutassuk ezekben az igazán sorsdöntő napokban, ami elválaszt egymástól, hanem ami összetarthat bennünket. A régi selmeci jelszó legyen munkánk vezérgondolata: Mindnyájan egyért! A magyar erdők sebb jövőjéért! (*Taps!*)

Waldbott Kelemen báró, elnök: Kíván valaki a titkári jelentéshez hozzászólni? Ha senki, úgy határozatilag kimondom, hogy a közgyűlés a titkári jelentést egyhangúlag elfogadta.

Felkérem *Molesány* Gábor Ömáltóságát, hogy a közgyűlés tárgyszorozatába iktatott előadását megtartani szíveskedjék.

Molesány Gábor: Általános figyelem mellett tartja meg „*Káán Károly emlékezete*” címmel emelkedett szellemű, viharos tapssal fogadott előadását, amelyet az „Erdészeti Lapok” 1941. évi I. száma közkívánatra teljes egészében közöl.

A közgyűlés hálás köszönetét az értékes előadásért az elnök tolmácsolja.

Waldbott Kelemen báró, elnök: Tisztelt Közgyűlés! Közel másfél éves egyesületünknek az az elhatározása, hogy azokat, akik legalább 50 éve tagjai az egyesületnek, díszoklevéllel tüntetjük ki.

Félszázad, bár nemzetek és testületek életében rövidebb idő, az emberi életnek mindig a nagyobbik fele, s aki egy ilyen hosszú időn át ki tud hűségesen tartani egy intézmény és az intézmény elé tűzött célok megbeesülésében és szolgálatában, az minden körülmények között megérdemli az elismerést.

Nem a kitüntetetteket, de saját magát becsüli meg tulajdonképpen az egyesület akkor, amikor tisztelettel és szeretettel emlékezik meg ezekről a régi tagjairól.

Különösen megokoltá teszi ezt a megemlékezést az, hogy az egyesületnek ez az utolsó 50 esztendeje tele volt nemesak magára az egyesületre, de a tagokra nézve is a legsúlyosabb megpróbáltatásokkal és íme az Országos Erdészeti Egyesület joggal hivatkozhatik arra, hogy egy ilyen, aránylag kis körben, *nagy* azoknak a száma, akik immár egy félszázadon át tartottak ki hűségesen az egyesület zászlója mellett.

Hiszen ez a kitartásuk nemcsak biztatás, de megnyugtató is az egyesület mindenkori vezetőségére nézve is, mert tanubizonyossá annak, hogy a cél, amelyet magunk elé tűztünk, megéri és megérdemli ezt a kitartást, s a munka, a fáradság, amit áldoztunk, mégsem volt hiábavaló és nem volt eredménytelen.

Amikor az egyesület igazgató-választmányának határozatából ünnepelt kedves kartársainknak átadom a szerény oklevelet, szeretettel arra kérem őket, hogy ezt a megértő jóindulatukat, hűséges ragaszkodásukat az egyesület és a magyar erdőgazdaság iránt továbbra is őrizzék meg, s egyúttal arra kérem az Istent, hogy adjon nekik még hosszú életet, sok örömet és kitartást, hogy értékes támogatásukat az egyesület a magyar erdőgazdaság javára még sokáig élvezhesse! *(Hosszantartó taps!)*

Személyesen veszik át az oklevelet: *Ajtay Jenő* ny. min. tanácsos, *Almássy István* ny. min. tanácsos, *Bogsch Árpád* ny. m. kir. erdőtanácsos, *Osterlamm Ernő* ny. min. tanácsos, *de Pottère Gérard* ny. min. tanácsos, *Szedzerjei-Ostád Jeno* ny. urad. erdőfőtanácsos, *Sztankovánszky Tibor* nagybirtokos, *Tuszon János* dr. ny. egyetemi tanár, *Vaitzik Emil* ny. m. kir. főerdőtanácsos.

Távolmaradásukat kimentették: *Héjjas Kálmán* ny. h. államtitkár és *Krippel Mór* ny. egyetemi tanár. Ezeknek, valamint *Ajtay János* ny. urad. erdőtanácsosnak, *Szepesi Gusztáv* ny. főerdőmérnöknek, *Csatári Szűts Kálmán* ny. m. kir. főerdőtanácsosnak és *Zbinyovszky Lajos* ny. uradalmi erdőfelügyelőnek postán küldi el az oklevelet az egyesület.

de Pottère Gerard: A kitüntetettek nevében hálás szavakkal köszöni meg az oklevelet, mint a megbecsülés és szeretet jelét. A hagyományos erdőszbarátság, amely apáról fiúra száll, nagy erőt képvisel. Az egyesület mindig a közös munkát, a magyar földhöz való ragaszkodást és az összetartást hirdette. Jelenlegi elnökének a nemzetközi erdőgazdaság vezetésében betöltött szerepe a magyar erdészet tekintélyét növeli és eddigi munkája is annak a bizonyossága, hogy az egyesület célkitűzése helyes és további értékes eredményekhez fog vezetni. *(Taps!)*

Waldbott Kelemen báró, elnök: Következik a tárgysorozat 5. pontja, az 1939. évi zárószámadás és az 1941. évi költségvetés letárgyalása. *(Felkiáltások: Elfogadjuk!)* Ha el méltóztatnak fogadni, úgy ezt határozatilag kimondom. Következik a jövő évi közgyűlés helyének és idejének a megállapítása.

Bíró Zoltán ügyvezető: Tisztelettel javasolom, próbáljuk meg — két balsikerű kísérlet után — mégis Kassán megtartani a legközelebbi közgyűlést. A városi erdőhivatal vezetője t. i. arról értesített bennünket, hogy Kassa szabad kir. város polgármestere a legmelegebben megismételte múltévi meghívását és miután a szükséges előkészületek már a múlt évben megtörténtek, de a tagok legnagyobb része is a Felvidéket szeretné látni, méltóztassék Kassa mellett dönteni. Az időpontra vonatkozó határozatot pedig méltóztassék az igazgató-választmányra bízni.

A közgyűlés az ügyvezető indítványát egyhangú lelkesedéssel teszi magáévá.

Waldbott Kelemen báró, elnök: Következik a tisztújítás. Az 1941. évvel kezdődően 3 évre elnököt és két alelnököt kell a közgyűlésnek választani.

Molesány Gábor: Tisztelt Közgyűlés! Azt hiszem osztatlan egyetértéssel találkozom, amikor a tárgysorozatnak ezzel a pontjával kapcsolatosan azt indítványozom, hogy tekintsünk el a névszerinti szavazástól és válasszuk meg közfelkiáltással újból az eddigi elnököt és két alelnököt az egyesület vezetőiül, mert eddigi működésük nemcsak legteljesebb megalégedésünkre szolgálhat, hanem egyben biztosítéka annak is,

hogy az ő kezükben van legjobb helyen az egyesület irányítása. (*Éljen-zés és taps.*)

Waldbott Kelemen báró, elnök: Egyhangulag hozzá méltóztatnak járulni *Molcsány* Öméltósága indítványához? (*Igen!*) Akkor határozatilag kimondom, hogy a közgyűlés az eddigi elnököt és a két alelnököt további 3 évre megerősítette tisztségükben.

Tisztelt Tagtársaink! Megtisztelő és lekötő bizalmukért mind a magam, mind az alelnök urak nevében is mélyen átérzett köszönetünket nyilvánítom. Méltóztatassanak eltekinteni attól, hogy részletes programot adjak, amikor azt két szóba is össze tudom foglalni. Ez a két szó: összetartás és munka!

Igen súlyos időkben vállaljuk a magyar erdőgazdaság érdekképviselőinek a vezetését és hogy feladatunknak eleget tehesünk, ahhoz az egyesület minden tagjának a támogatására van szükségünk. Méltóztatassanak tehát mindnyájan segítségünkre lenni abban, hogy a magunk elé tűzött célunkat el is érhessek.

Mégegyszer igen köszönöm szíves bizalmukat. (*Taps.*)

Festetics Pál gróf: A Hubertus Országos Magyar Vadászati Védegylet meleg üdvözlését tolmácsolja. A magyar vadászati kultúrát az erdészek teremtették meg; ezt a vadászok is méltányolják. Az Országos Erdészeti Egyesület az erdészeket és vadászokat közösen érintő kérdésekben mindig számíthat a Hubertus támogatására és a két egyesület között fennálló baráti kapcsolat elmélyítése egyik hasznos tényezője lesz a jobb magyar jövő kiépítésének. (*Hosszantartó taps.*)

Szent-Ivány Géza dr.: A Magyar Vadászok Országos Szövetségének a nevében üdvözlő néhány keresetlen szóval az egyesületet és Isten áldását kéri további munkájára. (*Éljenzés.*)

Waldbott Kelemen báró, elnök: Következik a tárgysorozat utolsó pontja, az igazgató-választmány kiegészítése és a számadásvizsgáló bizottság megválasztása.

A szavazatszedő bizottság elnökeül felkérem *Hajdu Gyula* erdőtanácsos urat, a bizottság tagjaiul pedig *Tárczy Pál* m. kir. erdőtanácsos és *Tóth Bódog* m. kir. főerdőmérnök urakat. A szavazás tartamára az ülést felfüggesztem.

Waldbott Kelemen báró, elnök: Tisztelt Közgyűlés! Az ülést újból megnyitom és felkérem *Hajdu Gyula* erdőtanácsos urat a szavazás eredményének a kihirdetésére.

Hajdu Gyula: Tisztelt Közgyűlés! Beérkezett összesen 95 szavazat. Ezek a következőképpen oszlanak meg. Az igazgató-választmányi tagságra jelöltek közül *vitész Bontay Ferenc 95, Esterházy Mária gróf 91, Fekete Zoltán 95, Hendrey József 94, Kardoss Kálmán 94, dr. Károlyi István gróf 91, vitész Lámfalussy Sándor 94, Lengyel Sándor 95, Mailáth György gróf 89, Molcsány Gábor 93, Montenuovo Nándor herceg 80, Papp Béla 89, Prónay György báró 89, Tuzson János dr. 94 és Vécsei Mihály 93* szavazatot kaptak.

A számvizsgáló bizottság rendes és pótagjaiul jelölt urak mind 95 szavazatot kaptak.

Waldbott Kelemen báró, elnök: Az elhangzott jelentés alapján határozatilag kimondom, hogy az igazgató választmány tagjai lettek az 1941. évi január hó 1-től 1944. évi december hó 31-ig terjedő időre: *vitész Bontay Ferenc, Esterházy Mária gróf, Fekete Zoltán, Hendrey József, Kardoss Kálmán, dr. Károlyi István, gróf vitész Lámfalussy Sándor, Lengyel Sándor, Mailáth György gróf, Molcsány Gábor, Montenuovo Nándor herceg, Papp Béla, Prónay György báró, Tuzson János dr. és Vécsei Mihály.*

A számvizsgáló bizottságba a közgyűlés a következőket választotta meg: Rendes tagokul: *Erőss Gyula* m. kir. főerdőtanácsost, *Hajdu Gyula* m. kir. erdőtanácsost, *Komáromi László* szfőv. erdőtanácsost és *Mattyasovszky Emil* m. kir. főerdőtanácsost; póttagokul: *Tóth József* erdőtanácsost és *Velics Gyula* m. kir. főerdőmérnököt.

Miután indítvány nem érkezett be, mégegyszer megköszönöm t. tagtársaink érdeklődését és az ülést berekesztem.

* * *

A közgyűlés után a Britannia-szálló különtermében közös ebéd volt, amelyen 70-en vettek részt. (Noha csak 42-en jelentkeztek!...)

A csütörtöki nap csak egy tál étel felszolgálatát tette lehetővé, de meggyőződésünk szerint senki sem maradt éhesen.

Az első felköszöntővel *Hendrey József* éltette az egyesület újonnan megválasztott vezetőit, akiknek a nevében *Waldbott Kelemen* báró köszöntö meg az üdvözlő szavakat és poharát a díszoklevelet nyert tagokra írtette.

Festetics Pál gróf költői szárnyalású beszédében az erdészivátság szépségeit méltatta, annyi őszinte melegséggel, hogy szavai nyomán percekig viharzott a taps. Senki sem akarta elhinni, hogy rögtönzött felszólalás volt, amelyet a hangulat közvetlensége váltott ki.

Ha nem így lenne, szó szerint közölnék most az izes magyarsággal elmondott, remekbe formált pohárköszöntőt, annak igazolására, milyen lelkes és igaz barátja a magyar erdészetnek a Hubertus Országos Magyar Vadászati Védegylet nagyrabecsült elnöke.

Reméljük, Kassán is körünkben tisztelhetjük.

MEGVÉTELRE keressük az alant felsorolt folyóiratok egyes füzeit. illetőleg kötetait:

Aquila I—V. évfolyamait (1894—1898).

Erdészeti Kísérletek XX. (1918) teljes évfolyamát egy, és 3—4. füzetét két példányban.

Erdészeti Lapok X. évfolyamát (1871) két példányban.

Erdészeti Ujság IX. évfolyamát (1904, 1905).

Erdészeti Zsebnaptár I—III. (1881—1883.) és XXXVI—XXXVIII. (1917—1919.) évfolyamait.

Körpáti Vadász V. évfolyamának (1931) 6. füzetét.

Kísérletügyi Közlemények I—XV. (1898—1912), XXVIII. (1925) évfolyamait.

XVI. (1913) évfolyamának 1. füzetét.

Nimród IV. évfolyamát (1916).

Revista Pădurilor XXXIX. (1927), XLIII. (1931), továbbá XXIV—XXXVII. (1911—1925) és XV. (1901), valamint XVIII. (1904) és XIII. (1899) évfolyamait.

Természettudományi Közöny XLVIII. évfolyamát (1916).

Vadászat I. évfolyamát (1918).

VII. évfolyamának (1924) 15., 18. és 21. füzetét.

VIII. évfolyamának (1925) 2. és 23—24. füzetét.

Vadászat és Állatvilág I—VIII. (1899—1906); X. (1908); XII. (1910) és XVII—XVIII. (1916—1917) évfolyamait.

Vadászlap I—XVIII. évfolyamait (1880—1897).

Vadászat (Halászat, Weekend, Turisztika) I—II. évfolyamait (1933—1934).

Vízügyi Közlemények IX. évfolyamát és az V. évfolyam (1915) 4. füzetét.

Országos Erdészeti Egyesület.

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a very important document, as it contains the President's message to the Congress at the beginning of his second term. The letter is written in a formal, dignified style, and it is one of the most important documents in the history of the United States.

2. The second part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a very important document, as it contains the President's message to the Congress at the beginning of his second term. The letter is written in a formal, dignified style, and it is one of the most important documents in the history of the United States.

3. The third part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a very important document, as it contains the President's message to the Congress at the beginning of his second term. The letter is written in a formal, dignified style, and it is one of the most important documents in the history of the United States.

4. The fourth part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a very important document, as it contains the President's message to the Congress at the beginning of his second term. The letter is written in a formal, dignified style, and it is one of the most important documents in the history of the United States.